

0528 – 28. mai

Det som vi har hørt, det som vi har sett med våre øyne, det som vi har skuet og våre hender har rørt ved, om livets Ord ... det forkynner vi dere. 1Joh 1: 1, 3.

Tenk for en seirende trøst og styrke det var for Johannes, når han kunne gi så sterkt et vitnesbyrd! Det er den triumferende vissheten vi hører i dette vitnesbyrdet; Jeg forkynner ikke noe tvilsomt, men det jeg har sett med mine egne øyne, hørt med mine ører og rørt ved med hendene mine.

Johannes var den som hadde fått den store gleden å ligge inntil Jesu bryst. Som hadde vandret, hvilt og våket sammen med ham. Stått ved korset hans, og vært der da han fór opp til himmelen.

Ikke så underlig da at Johannes med fryd kunne gjøre og lide alt som var nødvendig. I sitt evangelieskrift har han da også vitnet om dette han hadde sett: «Vi så hans herlighet, den herlighet som den Enbårne Sønn har fra Faderen, full av nåde og sannhet».

Peter har også triumfert på samme måte, og stadfestet sitt vitnesbyrd med hva han selv har sett: «Det var ikke smart oppdiktede eventyr vi brukte, da vi kunngjorde dere vår Herre Jesu Kristi kraft og gjenkomst, men vi var øyenvitner til hans herlighet». Lovet være Gud!

Men så sier du: «Hva slags visshet kan så vi ha, vi som ikke har sett dette med egne øyne?». Jo, Gud være lovet: «Den som tror på Guds Sønn, har vitnesbyrdet i seg selv!» – Det er noe han har sett og skuet. Gud har sørget for at vi ikke står uten vitnesbyrd om ham.

Den som ikke tror Guds vitnesbyrd, han er med all rett straffet med blindhet. Han ser ingen ting. Ser ikke det som står rett framfor ham. Akkurat dette som de vantro jødene beviste, de som hadde Kristus og alle hans gjerninger rett for øynene sine. De hadde Johannes og Peter. Men så likevel ingen ting.

Men den som tror på Guds Sønn, ser i ham «urim og tummim» (lys og fullkommenhet). Han har hver dag samfunn med Kristus. Skulle han da ikke kjenne ham?

Den som tror på Guds Sønn, ser herlige ting. Først og fremst i seg selv og sin frelse; Det vil si ved gjenfødselen en ny skapning, som ikke er noe mindre under enn den første skapning fra Guds hånd.

Og omkring seg ser han også stadig nye stadfestelser på Guds ord. Hva ser han ikke f. eks. av den lille rest av Israel i jødene! Hva ser han ikke gjennom hedningenes fattige lære om sine guder! Hva ser han ikke bare i det faktum at ordet om den korsfestede ikke stanset opp med hans død, men er gått ut til alle land!

Hva behøver han mer av bevis for Kristi oppstandelse? Hva er det da mer han behøver, for å vite hvem denne Herren var? Er det ikke alt sammen bare et spørsmål om å se Jo, takk og lov, o Gud! Vi har sett.

Men dette gjelder likevel ikke alle. Bare dem som du, Gud, «vil åpenbare det for». Vi må ydmyke oss under Guds mektige hånd, og be om denne nåden; om et åndelig syn. For dette får vi bare ovenfra, fra lysets Far.

Det andre Johannes lærer oss her, er at vi daglig må omgås vår Herre og Frelser og all hans sannhet og nåde, gjennom Livets ord. Dette at han daglig omgås med dette, antyder han ved å gjenta det samme med forskjellige ord: «Det som vi har hørt, det vi har sett med våre øyne, det som vi har skuet og våre hender har rørt ved, om Livets ord».

Her ser vi det andre nødvendige vilkåret for at vi alltid kan ha en seirende trøst og glede av Kristus; nemlig at vi ikke bare har hørt og sett. Men stadig, igjen og igjen, hører og ser – og på ny ser og «rører ved», eller omgås med alle disse våre himmelske rikdommer.

Her er hemmeligheten til at vi alltid kan ha kraft og trøst i hjertet: Dette at vi ser, – ja, at vi stadig ser og gransker alt dette som er hele grunnlaget for all vår fryd.

Nå taler vi om det som alt sammen avhenger av. Her er årsaken til at vi har så lite fred og fryd i hjertene våre: Vi gransker alt annet – tusen ganger –. Bare ikke dette som gir liv og fryd. Ja, samtidig med at vi flittig hører og leser, kan vi like vel ha vårt indre øye rettet bare på oss selv, på all vår elendighet. Men Kristi kjærlighet, Guds evige utvelgelse, våre himmelske rikdommer, – det lar vi oss ikke senke ned i.

Og hva hjelper da alt Guds ord! Det vårt sinn er opptatt og omgås med, det fyller også hjertet vårt. Det er en beklagelig sykелighet hos mange kristne at de er så lite opptatt med å ta til seg alt dette store og herlige, som nettopp skulle fylle dem med fred og fryd. Derimot senker de hele sin sjel ned i slikt som fyller dem med alt ondt, og gir dem uro og kvaler. Det vi er mest opptatt med, det får vi også sterkest inntrykk av. Gud hjelpe oss!

Dette er noe så viktig og nødvendig, at alt er forgjeves hvis vi i dette forholdet ikke retter oss etter Ordet.

Her må vi hjelpe hverandre med formaninger og oppmuntring til flittigere å omgås med våre store rikdommer i Kristus. Det finnes ingen annen måte til å få noen glede og styrke i hjertet.

Luther, som hele dagen ikke gjorde annet enn å arbeide i Ordet og læren, hadde ikke noe annet råd enn det enkleste nådebarn har: Som sin egen sjels behov tok han daglig trosartiklene og de ti bud for seg, og noen velkjente kjerneord om Kristus, som han om igjen og om igjen for tusende gang tok til seg.

Og ingen annen kristen har ennå oppfunnet noen annen måte å få kraft på, og til å beholde den i hjertet.

Må så Gud hjelpe oss til å leve et liv etter dette!